

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613203373
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8613203373.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176 zastúpený ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom Justičná č. 9, 811 07 Bratislava, IČO: 36 789 615 proti žalovanému R. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. č. XXX, XXX XX J., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ so sídlom v Skalici, Petrovská 10 o zaplatenie 153,03 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. č.k. 7C/166/2013 - 33 zo dňa 03.10.2013 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. O d m i e t a odvolanie proti výroku rozsudku I.a II.
- II. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku III.
- III. Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku IV. a v rozsahu zrušenia sa vec vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Svidník (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Zastavuje konanie v časti zaplatenia sumy 3,98 Eur.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť sumu 99,44 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 13.04.2011 do zaplatenia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 22,52 Eur (pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 4,95 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 17,57 Eur) na účet právneho zástupcu ERASMUS LEGAL, s.r.o. č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXXXXX do troch dní od právoplatnosti rozsudku“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že účastníci konania uzatvorili 04. 12. 2009 úverovú zmluvu číslo 3912019664 predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 130,- Eur. Podľa tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal uhradiť úver v splátkach po 9,65 Eur od 04. 01. 2010 do 15. 06 2011. Boli dohodnuté mesačné splátky. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 36,95 %, RPNM vo výške 44,7 % a priemerná hodnota RPNM vo výške 48,96 %. Ďalej vychádzal zo skutkových zistení, podľa ktorých žalobca prijal od žalovaného sumu 30,56 Eur. Žalobca zosplatnil celý zostatok úveru ku dňu 28. 03. 2011 a vyzval žalovaného, aby svoj záväzok splnil v lehote 15 dní. Uplatnená pohľadávka pozostávala z istiny do času zosplatenia úveru vo výške 112,59

Eur, úrok z úveru vo výške 28,83 Eur, úrok z vyššie uvedenej dlžnej sumy, ktorú by mal žalovaný uhradiť v prípade riadneho platenia úveru vo výške 1,72 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 9,17 Eur, poplatky za opomienky vo výške 9,89 Eur, úrok z omeškania od zosplatenia vo výške 28,91 Eur.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého nepopierateľne ide o vzťah, ktorý spadá pod posúdenie noriem spotrebiteľského práva. Podľa názoru prvostupňového súdu je zmluva, o ktorú opiera žalobca uplatnený nárok absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Tento rozpor prvostupňový súd v prejednávanej veci našiel v tom, že ročná úroková sadzba je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere je uvedená ročná úroková sadzba 36,95 % a podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci december 2009 na úrovni 11,42 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 36,95 % ročne uvedená v zmluve tak prekračuje viac ako trojnásobne priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci december 2009. Dohodnutá úroková sadzba vo výške 36,95 % je podľa názoru prvostupňového súdu v rozpore s dobrými mravmi. Tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon (dôvod neplatnosti sa týka jeho podstatnej složky) je právny úkon neplatný v celom rozsahu.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že úverová zmluva neobsahuje osobitnú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písmeno i zákona číslo 258/2001 Z.z. ako i výšku, účet a termíny splátok, úrokov a iných poplatkov. Za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky vo výške 9,65 Eur bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov a z uvedeného dôvodu v prípade platnosti úverovej zmluvy by bolo možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Pokiaľ došlo medzi účastníkmi neplatnej zmluvy k plneniu, nastupuje medzi nimi právny režim bezdôvodného obohatenia, a tak je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 130,- Eur a žalobcovi vrátil sumu 30,56 Eur. Preto súd zaviazal na zaplatenie sumy 99,44 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 13. 04. 2011 do zaplatenia, t. j. od uplynutia pätnásťdňovej lehoty uvedenej vo výzve na zaplatenie.

V súlade s § 96 ods. 1 O.s.p zastavil konanie v časti o 3,98 Eur. V tejto časti zobrať žalobca svoju žalobu o zaplatenie sumy 3,98 Eur späť.

Poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 258/2001 Z.z., § 457, 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a priznal žalobcovi, ktorý bol úspešný v rozsahu 65 % náhradu trov konania vo výške 22,52 Eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 4,95 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 17,57 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a napadol rozsudok v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok zamenil a vyhovel návrhu žalobcu v celom rozsahu, vrátane uplatnených trov prvostupňového konania.

Vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že v zmysle § 1 ods. 2 písmena e/ zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy sa tento zákon na daný prípad nevzťahuje. Mal tak za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Čo sa týka výšky úroku z úveru, ktorý posudzoval súd podľa priemerných úrokových mier pre úverové zmluvy medzi domácnosťami a bankou, poukazuje odvolateľ na ustanovenie § 1 ods. 1 nariadenia vlády číslo 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru.

V zmysle prehľadu maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 3. štvrtrok 2009 podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 238/2008 Z.z. bola maximálna výška odplaty v

percentách pre spotrebiteľské úvery vo výške do 1.500,- Eur, vrátane so splatnosťou od jedného do 5 rokov stanovená vo výške 77,76 %. Napriek tomu, že v zmysle § 1 ods. 2 písm. e) zákona číslo 258/2001 Z.z. sa na tento zákon pre daný prípad nevzťahuje dovoľuje si poukázať na skutočnosť, že v zmysle uvedenej právnej úpravy bolo práve zabrániť nebankovým subjektom uplatňovať si za poskytnutie úveru neprimerané vysoké úroky. V prejednávanej veci výška úveru predstavovala sumu 130,- Eur, celkové náklady spotrebiteľa 43,70 Eur, teda 33,60 %, čo je o viac ako polovicu menej ako je stanovené v prehľade maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na to, že výška úroku z úveru dohodnutého v predmetnej zmluve nedosahuje ani polovicu maximálnej výšky úroku z úveru stanovenej ako prípustná výška úroku z úveru v zmysle platnej právnej úpravy a teda je dohodnutá v súlade s právnou úpravou obmedzujúcom nebankové subjekty pri dohodovaní úroku z úveru nemôže ísť tak o rozpor s dobrými mravmi.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove najmenej 5 dní vopred rozsudok a verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Žalobca podal odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu a teda proti všetkým jeho výrokom.

Po preskúmaní vecí dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu proti výrokom I., II napadnutého rozsudku je dôvodné odmietnuť. Prvostupňový súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 3,98 Eur na základe dispozitívneho úkonu žalobcu. Postupom podľa § 96 ods. 1 O.s.p. žalobca prejavil vôľu zobrať svoju žalobu späť v časti. Prejavil ju v podaní zo dňa 18. 07.2013. O jeho prejave nie sú žiadne pochybnosti a ide o typický prejav dispozičného princípu. Ide o procesný úkon, zrozumiteľný úkon, úkon realizovaný voči súdu, ktorým prejavil vôľu, aby sa nekonalo o časti uplatneného nároku a aby o tejto časti súd vo veci meritorne nerozhodoval. Postup prvostupňového súdu bol správny ak rozhodol o čiastočnom späťvzati návrhu a zastavil konanie v časti, v ktorej bol návrh zobrať späť. V napadnutých výrokoch II. bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 99,44 Eur s prísl., teda týmto výrokom bol zaviazaný k plneniu žalovaný a žalobca nebol dotknutý týmto výrokom na svojich právach, práve naopak v tejto časti bol úspešný.

Z dôvodu, že vyššie uvedenými výrokmi (I.,II) napadnutého rozsudku žalobca v žiadnom prípade nebol dotknutý na svojich právach, preto nemá právo na podanie odvolania proti týmto výrokom. Odvolací súd postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p odmietol odvolanie žalobcu proti výrokom I. II. Napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu napadnutému výroku III., ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu v prevyšujúcej časti odvolací súd udáva, že napadnutý rozsudok v tomto výroku považuje za vecne správny, a preto ho postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu vo vzťahu k dôsledkom porušenia zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z ustanovenia § 4 ods. 2 citovaného zákona vyplýva že ak splátka úveru nie je špecifikovaná podľa výšky dopadajúcej na istinu a na úroky (§ 4 ods. 2 písmeno i)) týmto dôsledkom je, že úver je bez úrokov a bez poplatkov. Odvolací súd len pripomína význam takto špecifikovanej splátky. Ak splátka nie je špecifikovaná, spotrebiteľ má nadmerné sťaženie možnosť nasmerovať plnenie (čiastočné plnenie) na tú, ktorú zložku úverového vzťahu (istina, úrok, poplatky). Spotrebiteľ má právo si vybrať pri čiastočnom plnení ktorú zložku splátky splní. Je síce pravdou, že neoznačenie spotrebiteľského úveru alebo vyššie uvedený postup vyžaduje posúdenie veci objektívne bez ohľadu na správanie sa účastníkov zmluvného vzťahu.

Správne preto prvostupňový súd vychádzal z toho, že poskytnutý úver je bez poplatkov a bez úrokov ako zákonný dôsledok porušenia požiadavky odbornej starostlivosti na strane veriteľa.

Odvolačný súd len spresňuje, že ide o plnenie zo zmluvy (§ 80 písm. b) O.s.p.).

Odvolačný súd nemôže nechať bez povšimnutia argumenty týkajúce sa vtesnenia sa výšky odplaty za poskytnutie úveru do administratívneho limitu vyplývajúceho z nariadenia vlády 238/2008 Z.z. Tým, že zákonodarca stanovil administratívne stropy pre RPMN nevytvoril žiadnu prekážku pre vykonanie súdnej kontroly z hľadiska imperatívu dobrých mravov. Je preto dôležité prípad individualizovať a pomenovať dobré mravy podľa zákonných princípov vo vzťahu k predmetnej právnej veci.

Ako je všeobecne známe práve takéto drobné úvery nadmerne zaúverovali obyvateľstvo a spôsobili jeho celkovú krízu. K požiadavke odbornej starostlivosti patrí aj posúdenie bonity spotrebiteľa. Obyvateľstvo sa značne zaúverovalo napriek neschopnosti splácať drobné úvery .

Ako je zrejmé zo zmluvy, dodávateľ úveru absolútne sa vyhol požiadavke zistiť rozsah zadĺženia žalovaného. Nedostatočne sa zaoberal len príjmom spotrebiteľa a jeho príjem nedokazuje, že nie je predĺžený. Pokiaľ žalobca ako veriteľ bol nedôsledný musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní si bonity žalovaného, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Žalobca pri poskytovaní úveru zanedbal možnosti a schopnosti žalovaného spotrebiteľa splácať úver.

Tunajší súd už judikoval, že odmieta poskytovať ochranu takým veriteľom poskytujúcim úvery spotrebiteľom, ktorí nemajú na ich vrátenie (porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove vo veci 3 Co 3/ 2011, vo veci 16 Co 71/ 2011)

V súvislosti s nedostatkom odbornej starostlivosti pri posudzovaní bonity spotrebiteľa odvolací súd komparatívne poukazuje na švajčiarsku úpravu, podľa ktorej nesmie úroková sadzba pri úvere prekročiť spravidla 15 %, pričom stanovenie úrokovej sadzby sa orientuje na najvyššie prípustné úrokové sadzby stanovené národnou bankou. Zmluvy, ktoré túto úrokovú sadzbu nerešpektujú, sú neplatné. Zákon ďalej ukladá poskytovateľovi povinnosť overovať bonitu spotrebiteľa a pre prípad, že tak neurobí, nariaďuje sankcie. Keď poskytovateľ hrubo poruší túto preverovaciu povinnosť môže napríklad stratiť celú poskytnutú sumu, vrátane úrokov aj poplatkov (Spolkový zákon o spotrebných úveroch, čl. 14).

V podmienkach slovenského právnej úpravy má súd možnosť odmietnuť poskytnutie ochrany nezodpovednému veriteľovi, ktorý pri poskytovaní finančných prostriedkov nekonal s odbornou starostlivosťou. Je evidentné, že pohľadávka pôvodná sa „nabaľuje“ o príslušenstvo, trovy základného konania, ako aj trovy exekučného konania. Z ekonomického pohľadu je pre veriteľa výhradne lepšie poskytnúť drobný úver, pohľadávku si tak takýmto spôsobom navýši na rozdiel od značnej pohľadávky, ktorá sa tak nenavýši. Aj takéto úverové podnikanie značne zadĺžilo sociálne slabšie obyvateľstvo. Sú odmieta poskytnúť takémuto veriteľovi ochranu.

V tomto smere je úrok 36,05 % odporujúci dobrým mravom. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že odvolateľ zmiešava inštitút úrokov a RPNM“ nedosahuje ani polovicu maximálnej výšky úroku z úveru stanovenej ako prípustná výška úroku“. Nariadenie vlády č. 238/ 2008 Z.z stanovuje administratívne stropy nie vo vzťahu k úroku ale k úveru.

Z vyššie uvedených dôvodov tak odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny § 219 ods. 1 O.s.p vo vzťahu k výroku III. napadnutého rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Rozsudok vo vzťahu k trovám konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f O.s.p.).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 137 O.s.p. trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby,

ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného konania je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov konania, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkov, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. S vedomím faktu, že zásada úspechu vo veci má hlbšiu súvislosť so štruktúrou a funkciou sporového civilného procesu, mal by súd vždy pristupovať k interpretácií a aplikácií § 150 O.s.p., ktorý túto zásadu umožňuje vo výnimočnom prípade prelomiť. Túto požiadavku, podľa ktorej nepriznanie náhrady môže byť len výnimočné môžu ospravedlniť iba dôvody hodné osobitného zreteľa (porovnaj napríklad R34/1982).

Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosť a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti uplatniť a dôkazy.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia je zrejme, že ide o procesný inštitút, ktorý nie taxatívne, ale indikatívne vypočítava okolností relevantné pre jeho aplikáciu. Uvedené ustanovenie ani nemôže byť natoľko kauzistické, že by postihlo všetky rozmanitosti života.

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ELSP“) v rozhodnutí z 6. 2. 1954 vo veci Beer proti Rakúsku alebo v rozhodnutí zo dňa 07. 10. 2004 vo veci Baumann proti Rakúsku (č. 30428/96 alebo 7689/01).

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol skutočnosť, že o trovách konania rozhodoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p .

Prvostupňový súd sa však nezaoberal v prejednávanej veci možnosťou aplikácie § 150 O.s.p., ktorá umožňuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, posudzovaný ako na strane toho komu má byť náhrada trov priznaná tak aj na strane účastníka ktorý by bol ináč povinný trovy konania nahradiť. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa prihliada predovšetkým na osobné, majetkové pomery, ako aj na ďalšie pomery všetkých účastníkov, okolnosti podania návrhu na začatie konania a uplatňovania práva účastníka, postoje účastníkov v konaní, ako aj zohľadnenie dopadu rozhodnutia o trovách konania tak na povinného, ako aj na oprávneného účastníka z titulu práva na náhradu trov konania.

Úlohou prvostupňového súdu bude teda opätovne rozhodnúť o trovách konania, ale sa musí vyporiadať s možnosťou aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. Zistiť dôsledne či nejde o výnimočný prípad, ale k tomuto záveru môže dôjsť až po preskúmaní všetkých okolností konkrétnej veci, zistiť osobné, majetkové a zárobné pomery žalobcu a žalovaného, posúdiť okolností uplatnenia žaloby, prihliadnuť na okolnosti v prejednávanej veci, vzťahy medzi účastníkmi konania a až po zistení všetkých okolností relevantných pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia posúdi či sú splnené dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods.1 O.s.p. alebo nie.

Keďže sa prvostupňový súd s aplikáciou ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. nevyrovnal dôsledne, jeho rozhodnutie o náhrade trov konania je z tohto pohľadu predčasné, a preto nepreskúmateľné. ak dôjde k záveru že nie sú splnené podmienky pre aplikáciu z uvedeného ustanovenia posúdi účelnosť

vynaložených trov. Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písmeno f/ O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 :0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.